

GEJAAGD DOOR DE WIND 14 januari 1984

Gauke van der Meer

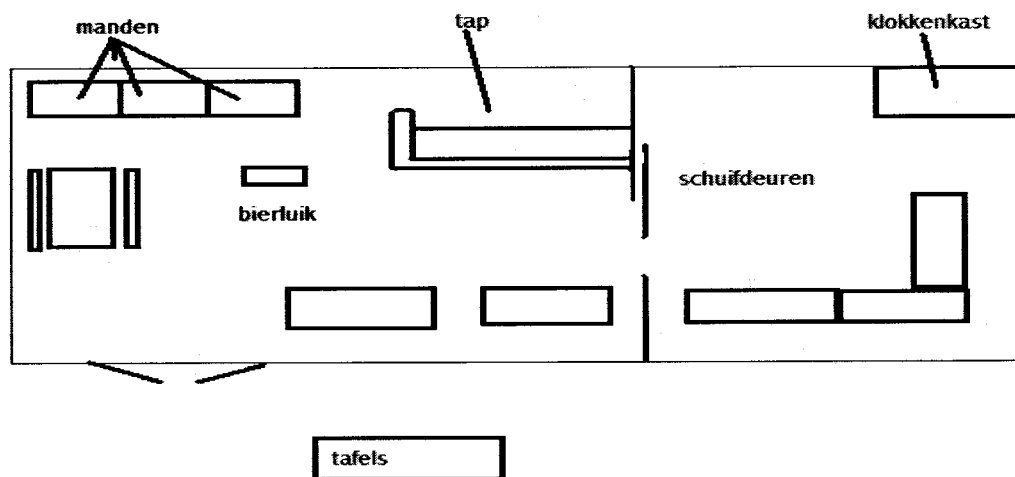
Op deze datum hield BDA een verenigingstentoonstelling. Na afloop bleef de commissie nog even napraten om de balans op te maken. Het waaide wel hard maar ze waanden zich binnen toch behoorlijk veilig, tot met een luide knal een golfplaat het luchtruim koos, toen besloot iedereen om een veiliger onderkomen te zoeken. Buiten gekomen bleek er een echte storm te staan. Gauke liep met in zijn ene hand een mandje met duiven en in zijn andere het geldkistje (dat zwaar was van het muntgeld) naar zijn auto, toen onderweg het slot van het geldkistje het begaf en (papier)geld door de wind werd meegenomen. De andere commissieleden werden gealarmeerd en in no time werden alle stukjes papier die er in de duisternis waren waar te nemen uit heggen en heesters verwijderd. Nog nooit is dit stukje Badhuisweg zo snel papiervrij geweest. Met een zak vol patatzakjes en andere troep kwam Gauke thuis, waar direct werd begonnen om de schade op te maken. Deze bleek tot zijn eigen verbazing nihil te zijn. Dit bleek de danken aan het feit dat hij bovenop het papiergeld een blikken sigarendoosje had staan waar de dubbeltjes en kwartjes in zaten. Alleen enkele rekeningen waren verdwenen. De volgende morgen waren er al vroeg goudzoekers op de Badhuisweg maar zonder succes.

RHAMPIE

Ook al is de vlucht een rampie
Je hebt altijd prijs met de duiven van Hampie

HET CLUBGEBOUW AAN DE BADHUISWEG

Jan Hoekstra

Zo rond 1967/1968 werd het tijd voor een nieuw eigen clubgebouw, in de hoek van een veld achter de huizen van de straten badhuisweg/kleine laan/ds germsweg en kloostermanstraat werd dit gezamenlijk gebouwd. Het werd een houten gebouw, met puntdak van asbestplaten. Het gebouw kon worden bereikt via een pad vanaf de badhuisweg, de auto's werden op het speelveld geparkeerd. Het gebouw werd zo rond 1975/1976 verder uitgebouwd, tussen het nieuwe en het oude deel werden twee schuifdeuren geplaatst, in het nieuwe deel werden

vooral de klokken geleege, en daar konden ook de duiven tijdens de tentoonstelling zitten, in het oude deel werd ingekorfd en was ook de tap geplaatst.

Het gebouw was in het begin niet voorzien van water, gas en stroom, op een gegeven moment werd wel een gasleiding aangelegd voor enkele kachels, stroom werd gehaald uit de garage van buurman Douwe (K), zelf ook een geregeld bezoeker van ons clubgebouw, net als vele andere buurtgenoten. Zo is het weleens gebeurd dat bij het ophalen van de duiven door de fa Vlasman er te weinig leden aanwezig waren om de duiven in te laden, maar geen nood, de burens zorgden er dan voor dat dit toch door kon gaan. Soms ging het licht plotseling uit, dat was dan voor Douwe het teken dat het al laat was, en dat hij thuis moest komen. Een koelkast was ook aanwezig, vooral voor de jenever en andere sterke drank, en een kratje bier. De biervoorraad werd bewaard onder de vloer, hier was een ruimte van een kratje hoog, de kratjes werden hieronder geschoven. Naarmate de avond vorderde moest het bier steeds verder onder de vloer vandaan komen, hiervoor had Tamme een lange haak tot zijn beschikking, en als bleek dat hij geen bier meer kon vinden, werd er iemand gevraagd met lange armen om toch nog even te zoeken, en vaak kwam dan onder luid gejuich toch nog een kratje onder de vloer vandaan. Uiteraard moest dit vocht zo nu en dan uit de blaas worden geloosd, echter een wc was niet voorhanden:

Er werd eenvoudig een plekje naast het gebouw gezocht, waar een kleine sloot met boompjes ervoor voorhanden was, en bij zeer slecht weer gebeurde het weleens dat men alleen de deur open deed, en vanuit de deuropening werd dan de blaas geleege. Voor vrouwen was er geen wc, in noodgevallen waren zij welkom bij de burens. Water voor de spoelbak en voor het schoonmaken werd in jerrycans van huis meegenomen.

In de beginjaren, toen de duiven nog werden vervoerd in rieten manden, had men nog geen kar om de manden naar de weg te brengen, bijna alle leden waren aanwezig als de auto kwam, er werd dan een lange ketting gevormd, voorop één van de leden, dan een mand, dan weer een lid, dan weer een mand enzovoort, net zolang als alle volle manden onderweg waren.

VAN DE REDACTIE

Onder de uitslag van Tours 6 juli 1990

Wij worden de laatste weken overspoeld met feestliederen en gedichten over duivenmelkers die te laat bij het hok arriveren. Hier volgt een kleine greep uit het gebodene:

- Op Alphen zat H.K. nog aan de D.E.
- Op Wuustwezel zat H.D. nog aan de T.
- Ook op Wuustwezel lag T. v.d. L. nog in b.

Wij van de redactie hadden echter juist het plan opgevat om wat serieuzer te worden en plaatsen daarom een lied (wat wij toevallig vorige week op de radio hoorden) over een melker die wel tijdig bij het hok is en daar blijft.

Daar staat hij,
gespannen tuurt hij naar de grauwe lucht.

Daar staat hij,
het is de laatste oude duiven-vlucht.

Daar staat hij,
de duiven komen thuis van Tours.

En hij denkt:
dit is een heel erg zwaar concours.

Maar de andere leden van de club zitten in het clubgebouw tesaam,
De punten liggen er al uit, ja het concours is al lang gedaan.

Maar hij denkt er niet aan

En blijft daar maar staan.....en zo zouden wij nog uren door kunnen gaan!

CLUBGEBOUW HEREWEG 11A DAMWOUDE

Hendrik Ros

In deze uitgave van het jubileummagazine van de postduivenvereniging "De Blauwe Doffer" te Damwoude, mag ik u namens al de leden die zich destijds hebben ingezet om het huidige verenigingsgebouw te realiseren een kort verslag presenteren.

In het najaar van 1983 kregen we van de gemeente toestemming om op de locatie Badhuisweg een parkeerterrein aan te leggen bij het clublokaal. Er werd toen bij de gemeente een verzoek om subsidie ingediend. De gemeente reageerde hier negatief op. Het toenmalige bestuur heeft toen in 1984 aangegeven zich te beraden over de te nemen stappen aangaande het clubgebouw. In het najaar van 1984 bood de gemeente in een advertentie het semi-permanent schoolgebouw aan gelegen aan de Theunissenweg te Damwoude. Het bestuur is vanaf dat moment met de gemeente in onderhandeling gegaan over de eventuele aankoop van de units.

Op de ledenvergadering van 22 februari 1985 is de vergadering ingelicht over de van de gemeente ontvangen correspondentie van het desbetreffende schoolgebouw. Op de locatie waar de units stonden wilde de gemeente geen postduivenvereniging hebben. Logistiek was het geen goede locatie en ook de eventueel te produceren decibels geluid van het runnen van een duivenvereniging paste niet in die woonomgeving.

Het bestuur heeft toen in het voorjaar van 1986 besloten om een schrijven naar de gemeente te sturen om bij een eventueel vrijkomen van een gebouw op een voor de duivensport geschikte locatie graag nader geïnformeerd te willen worden, tevens wilde zij graag geïnformeerd worden van gemeentewege over bouwgrond om nieuwbouw te plegen.

Het bleef hierna aan de kant van de gemeente lang stil.

Op de ledenvergadering van 23 januari 1987 waren de leden unaniem van mening dat er spijkers met koppen geslagen moesten worden om zo spoedig mogelijk nieuwbouw te plegen. Er was binnen de vereniging voldoende deskundigheid aanwezig om zelf een gebouw te realiseren. Er werd daarom ook alvast een bouwcommissie benoemd, bestaande uit de leden; B. Haakma, G.v.d Meer, W. Bosgraaf, S. Jilderda, Tj. Bergsma, T. v.d.Ley en H. Rintjema. In de ledenvergadering van februari dat jaar werd besloten om de vleesprijzen te laten vervallen om zodoende alvast te sparen voor eventuele nieuwbouw. Ook was er al een tekening met aanvraag vergunning met subsidie op weg naar de gemeente.

Door Johannes Hoekstra werd een hint gegeven voor een ander bestaand gebouw. De bouwcommissie zou dit bekijken. Het gaat hier om een loods van F. Feenstra, deze bevindt zich parallel aan het tussenwegje tussen voorweg en Achterweg te Damwoude.

In de ledenvergadering van 27 maart '87 is hier speciaal een vergadering aangewend. De bouwcommissie geeft te kennen dat nieuwbouw erg duur zal worden, en geeft aan de voorkeur te hebben voor een bestaand gebouw. In een stemming van de leden om eventueel tot aankoop over te gaan was een kleine meerderheid voor. Maar eerst moest er toestemming van de gemeente komen met inbegrip van parkeermogelijkheid.

Medio september komt er een schrijven van de gemeente binnen en het blijkt dat we toestemming van de gemeente hebben voor aankoop, maar er word ook in de brief melding gedaan dat we rekening moeten houden met eventuele maatregelen voor wat het parkeren betreft. Daarop word in de ledenvergadering van 9 oktober '87 besloten niet tot aankoop over te gaan van het desbetreffende pand.

In het voorjaar van '88 komt van gemeentewege een schrijven dat we nog een jaar dispensatie hebben voor ons bestaand gebouw aan de Badhuisweg. Conclusie is dat het nu wel tijd word voor een ander clubgebouw. Gelukkig kan het bestuur in de voorjaarsvergadering van 1 april

melding maken dat ze in onderhandeling met de gemeente is om een gedeelte van de school aan de Hereweg te kopen en om te bouwen tot een clubgebouw. Wim Bosgraaf geeft met een duidelijke schets de situatie ter plaatse weer. Het gebouw moet wel gedeeld worden met de stichting "Mensen zonder werk". Het is voor onze vereniging een mooie vrije plaats met genoeg ruimte voor parkeergelegenheid. Er wordt besloten om door te gaan met onderhandelingen en zondig over te gaan tot aankoop, mits niet te duur natuurlijk. Mede door de opstelling van de toenmalige wethouder De Haan kon de postduivenvereniging een gedeelte van de school kopen voor f. 10.000,-, een gelijk bedrag stelde de gemeente beschikbaar als stimuleringsubsidie. Alle leden waren het er over eens dat we dit aanbod niet door onze vingers konden laten glippen. De uitwerking werd aan Ros overgelaten. Deze ging spoedig aan het werk om een schetsontwerp te maken. Waarna het definitieve tekenwerk kon aanvangen. Begin juli is de definitieve tekening met sterkteberekening ingeleverd bij de gemeente. Waarna de vergunning in september is verleend door de gemeente, zodat we na de vluchten konden beginnen met de verbouw en een gedeelte nieuwbouw.

Dankzij de inzet van ongeveer 30 leden van onze vereniging die al hun vrije tijd beschikbaar stelden voor de bouw en verbouwklus, konden we in een vrij korte tijd een prachtig clubgebouw realiseren. Als uitvoerder kan ik daarom alleen maar zeggen dat iedere vrijwilliger of hij nou schepwerk, metselwerk, timmerwerk, tegelzetwerk, schilderwerk, dakdekkerwerk, gas water en lichtwerkzaamheden heeft verricht of straatwerk; een ieder heeft zich maximaal ingezet om de klus te klaren. Daarbij willen we natuurlijk de dames niet vergeten die het gebouw hebben schoongemaakt en de gordijnen hebben genaaid. De hele bouw en verbouw heeft ongeveer drie maanden geduurd wat op zich al een hele prestatie is.

Mede door de inzet van zoveel vrijwilligers van de postduivenvereniging kon er flink bezuinigd worden op de bouwkosten en konden de bouwkosten beperkt blijven. De openingsvoorbereiding kon al in begin februari van start gaan. Eerst moesten de uitnodigingen de deur uit. Aan de toenmalige burgemeester Maris is gevraagd of hij de opening wilde verrichten, dit samen met wethouder De Haan, waaraan ze graag medewerking verleenden. Verder werden er bestuurders uit afdeling, rayon en verenigingsbestuurders uit de regio uitgenodigd. De opening was gepland op zaterdag 18 februari 1989.

Burgemeester Maris zei in z'n openingswoord sprakeloos te zijn over wat in korte tijd tot stand is gekomen. Terwijl alle andere sportverenigingen de gemeente een smak geld kosten; lukte het de Blauwe Doffer met vrij geringe gemeentesteun iets moois tot stand te brengen. De burgemeester, die verwachtte z'n laatste opening te verrichten, zette wethouder de Haan in het zonnetje. Vooral omdat de Stichting Welzijn graag het gehele gebouw wilde hebben. De heer Maris kwam met het voorstel deze postduivenvereniging het beheer van alle gemeentelijke gebouwen te laten overnemen, omdat te Akkerwoude in korte tijd zo'n mooie opknapbeurt was voltooid. Ook schonk hij aandacht aan de vele vrije tijd die vooral op zaterdag van de meer dan 80 sportverenigingen in Dantumadeel gebeurt. B.D.A. leden hadden net als postduiven uithoudingsvermogen betoond.

De heer Egbert Veenstra uit Zwaagwesteinde betuigde namens de afdeling Friesland erkentelijkheid voor wat tot stand was gebracht. Bestuur en leden hadden creativiteit betoond. Ook de rayon voorzitter de heer Sj. Duinstra memoreerde dat het trefpunt, wat de Blauwe Doffer nu heeft, van veel waarde en betekenis is.

UIT DE DONGERADEELEN

Marijn van Tilborg

Wij weten dat de Blauwe Doffer is opgericht door liefhebbers die eerder lid waren van de Waldflucht uit Broeksterwoude. In "De Dongeradelen" een voorganger van "De Nieuwe Dockumer Courant" lezen wij dat in 1939 ook liefhebbers uit Damwoude lid zijn van De Friesche Postduiven. In de uitslag van 3 mei 1940 staat D. Visser uit Akkerwoude op de 3^e plaats en H. Boonstra uit Akkerwoude op een 10^e plaats. Er werd vooral gevlogen in verenigingsverband maar op 29 juli 1939 meldt de krant dat er volgende week een wedvlucht is vanuit Nijmegen met de Waldflucht om de wisselbeker. Ook na de oorlog zijn er bij de Friese Postduif leden, zo blijkt uit de ringenadministratie, uit het latere Damwoude. Zoals R. Dijkstra en D. Kooistra uit Murmerwoude, H. Halbersma, Klaas Talma en H. v.d. Bij uit Akkerwoude en ook enige leden uit Rinsumageest.

RONDONOM DE VLUCHTEN

Remy Teunissen

Het vliegen met duiven betekent niet alleen dat je je duiven optimaal verzorgt en voorbereidt voor een vlucht. Maar ook dat je wacht op de lossingsberichten. Elk uur naar de radio luistert of later naar teletekst kijkt. Dan het wachten op de eerste duif. Je ziet al hele groepen over komen en de eerste duif gaat natuurlijk eerst op het dak zitten. Begint eens rustig in de veren te pikken om uiteindelijk op zijn gemakje naar binnen te lopen. Je rent naar het hok en de gummie in de klok. Graag wil je dan zo snel mogelijk een uitslag zien. Die avond op de vereniging is het afslaan en daarna bij Fokke afrekenen en wachten op een uitslag. Al dat werk om de vluchten heen hoort ook bij een duivenvereniging.

Een aantal jaren geleden nam ik eens een vriend mee naar de vereniging op een zaterdagavond. Deze vriend weet niets van de duivensport. Hij ging in de bestuurskamer in het hoekje naast de printer zitten en was helemaal verbaasd over wat er gebeurde. Een tiental mannen namen hun plaats in en begonnen klokken te legen, formulieren in te vullen, waren dingen aan het invoeren in de computer. In het lokaal was iemand aan het afrekenen en de bar werd bediend inclusief de bestuurskamer. Hij vond het heel bijzonder dat dit allemaal zo vanzelf ging zonder dat er ook maar iemand iets hoefde te zeggen. Ik heb hem later uitgelegd dat er in een ledenvergadering ook wel eens door het bestuur over gemopperd is maar dat dit al jaren fantastisch verloopt in onze vereniging.

Toen de vereniging in 1965 van start ging moest er een rekenaar gevonden worden. In eerste instantie was dat de heer Hoekstra in Drachten. In 1967 is dat ene mijnheer van Eekelen. Er wordt dan besloten het zelfde systeem te vliegen als in Broeksterwoude. Welk systeem dat was is onduidelijk. Het kostte in die jaren in ieder geval 3 gulden per lid om voor alle vluchten een uitslag te maken. In 1969 wordt er al 2 cent per duif gevraagd en moeten de leden 3,50 bijbetalen. De klok werd toen bij de rekenaar van Dijk door D. Kooistra aan- en afgeslagen.

Het is 1971 als Hans Dijkstra wordt aangenomen als lid van de vereniging. Hans zal proberen een uitslag voor de vereniging te gaan maken. In het najaar van 1971 wordt Hans bedankt voor berekenen van de uitslag. Wat schrijft het notulenboek "De somma wordt verrekend met de andere prijzen". Het uitrekenen van een uitslag was geen simpele klus. Zo zat Hans thuis achter de tafel en moest elke snelheid van een duif handmatig berekenen. Daarna één voor één op volgorde zetten en dan had je een uitslag. Een ongelofelijk klus die hij het hele seizoen door voor elkaar kreeg. In 1971 werd het rekenwerk uitbesteed aan de afdeling. Dit na een moeilijke discussie. Hans deed het gratis en voor de afdeling moesten we betalen. In het seizoen 1972 is het Hans weer die de uitslag maakt. Drukkerij van Munnen zal de uitslag drukken voor 5 cent per duif. De drukkosten lopen op in de jaren daarna, waarop besloten werd om zelf een stencilmachine aan te schaffen en zelf te uitslag te vermenigvuldigen. In 1988 neemt Fokke Wijnsma het rekenwerk over van Hans en doet dit tot in 1994 als Eelke van der Bij (de afdelingsrekenaar) het over zal nemen.

Fokke is dan ook al jaren de vluchtpenningmeester. Als er een man is in onze vereniging die nooit verzuimt dan is Fokke het wel. Elke zaterdag komt hij met een geldbakje in een plastic zak. Zet dit vervolgens neer achter de bar. Slaat de klok af en gaat zitten op het tafeltje naast de televisie, met een pilsje en een sigaret rekent hij vervolgens af met alle liefhebbers. Zijn boekhouding is altijd in orde. Rekent keurig af met de afdeling of andere instanties en kijkt tevreden rond in het lokaal. Moet er betaald worden voor de bingo, Fokke is van de partij. Het rekenwerk bij het kaarten dat doet Fokke. Kortom rondom de vluchten kun je niet heen om de werkzaamheden die Fokke verricht en dat terwijl zijn duiven het bepaald ook niet slecht doen in de afgelopen jaren.

Hoe ging dat nu in de jaren tachtig en negentig met de uitslag. Als de klokken werden geopend en de inkorfstaten werden ingevuld dan zaten Andes Talma en Wietse Wijbenga driftig mee te schrijven in een schrijfblok. Dat was voor de vereniging de eerste uitslag. Hendrik Ros en Theo van der Ley hebben jarenlang de klokbanden gelezen en Nico Halbesma vulde de inkorfstaten in. In 1994 ben ik zelf begonnen met het lezen van de klokbanden. De ingevulde inkorfstaten gingen dan naar Eelke van der Bei. Eelke had toen al een serie computers staan waarop die inkorfstaten werden ingevoerd en zelf zat hij achter de hoofdcomputer die de uitslag er uit kon toveren. Mijnheer Damstra fietste elke maandag naar Eelke toe. Haalde de uitlag op, deed hem bij Hans en mij in de brievenbus, en verspreidde de uitslag over de vereniging.

Het computertijdperk deed zo langzamerhand zijn intrede. Eelke van der Bei had zo wel zijn computerprogramma maar kon daarmee de verenigingen niet bedienen. Zo reisden k samen met Jan Hoekstra af naar Van Dijk in Dronrijp. Hij had een programma ontwikkelt waarmee je als vereniging zelf een uitslag kon maken. In de jaren daarna ging het snel op het gebied van automatisering in de duivensport. De computerklokken en vervolgens de elektronische constateer systemen. En ging het door deze nieuwe technologie dan allemaal sneller met de uitslag? Nou, niet bepaald altijd! In het begin werken nieuwe programma's niet bepaald goed. Vooral op vrijdag bij het inkorven levert dat heel wat stress op. De ene keer was het de atoomklok die het niet deed. Dan weigert weer een inkorfmodule. En die ene keer dat een aantal liefhebbers een nieuw Types systeem hebben aangeschaft en het hele spul weigert bij het inkorven dienst. Dan was er ene R.S. die het presteert om op vrijdagavond zijn systeem helemaal leeg te krijgen. Met enige regelmaat riep menigeen dat die computers en hun systemen letterlijk en figuurlijk wel op de schroothoop gegooid konden worden. Het lukt ons tegenwoordig om binnen de twee uur de klokken uit te lezen en een uitslag te produceren. Maar hoe snel het ook kan. Het kan voor de gemiddelde liefhebber niet snel genoeg zijn. Na een uur verschijnen de eerste hoofden om de hoek van de deur om te informeren hoe ver het nu is. Gezellig vindt men het ook om groepsgewijs achter de rug van de rekenaar te praten over de vlucht van die dag. Leuk wordt het als het niet lukt om een uitslag uit te draaien. Er zit ergens een fout in de gegevens die zijn ingevoerd. Een tiental mannen, handen in de zak, komen meekijken en meepraten over het probleem. En wat mooi is het lukt Andre en mij dan toch nog om een uitslag uit het apparaat te halen. Hebben de mannen weer iets om over te praten. Tot slot heb ik uitgerekend dat Tjipke Bergsma in de afgelopen twintig jaar tweeëndertig duizend touwtjes met lood van de klokken heeft afgesneden. Het is een uitstervend beroep maar gelukkig is er nog veel ander werk te doen zo rondom de vluchten.

Foto ter gelegenheid van het vijf en twintig jarig bestaan van de Blauwe Doffer